

Изпусналъ дѣдо лопатата отъ чудо и не знаелъ какво да прави — да се радва ли, да бѣга ли.

Каква глава, чия глава?! Гласътъ нищо повече не му обадилъ.

Освенъ бабата и Петърчо, у него никой другъ нѣмало. Чия глава трѣбва да даде? Дали самата негова да обрече!

Мислилъ, мислилъ старецътъ и най-после решилъ :
— Ще дамъ Петърчовата глава.

Толкозъ години търсилъ това имане, толкозъ трудъ положилъ на стари години и ето имането му се обади. Сега да го изпусне зарадъ нѣкаква си нищо и никаква глава! Да изпусне толкова злато? Не!

— Ще трѣбва да се даде Петърчовата глава. Петърчо, глупаво момче, непослушно, нека го пратя при Господа. Той да се грижи за него. Пъкъ азъ съ това богатство и безъ Петърча си мога.

И рекълъ старецътъ на бабата:

— Опържи ми, бабо, малко риба. Искамъ да излѣза малко съ Петърча да се разходя.

Бабата изпържила риба, турнала имъ и малко хлѣбецъ. Дѣдо взелъ Петърчо и тръгнали къмъ езерото, къмъ това мѣсто, дето чулъ странныя гласъ — дето лежало богатството.

Петърчо върви напредъ, а старецътъ следъ него.

Игривиятъ Петърчо, ту птичка подгони, ту викне, ту подскокне.

Жалъ станало на стареца за детето, но какво да прави, трѣбва да се извади имането.

И стигнали до езерото, на това мѣсто, дето лежало богатството.